

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoP/40/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118201376
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3118201376.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v konaní o rozvod manželstva navrhovateľky W. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. F., Q. X/X, zastúpenej Q.. B. B., advokátkou so sídlom C., W. XXXX/XX a manžela navrhovateľky J.. H. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. F., Q. K. XXX/XX, o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej W. bytom u matky, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, o odvolaní manžela navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. marca 2019, č. k. 31P/37/2018-49 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozviedol manželstvo účastníkov W. M., rodenej K. a J.. H. M., rodeného M., uzavreté dňa XX.XX.XXXX, zapísané v knihe manželstiev matričného úradu mesta N. F. vo zväzku 6, ročník XXXX, na strane XX, pod por. č. 5. V. W. M. na čas po rozvode manželstva zveril do osobnej starostlivosti matky. Zastupovať maloleté dieťa a spravovať jeho majetok budú obaja rodičia. Otcovi dieťaťa uložil povinnosť prispievať na výživné pre maloletú W. sumou 300,- eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, pričom výživné 250,- eur mesačne je otec povinný zasielať k rukám matky maloletej a sumu 50,- eur mesačne zasielať na tvorbu úspor na osobitný účet maloletej, ktorý za týmto účelom zriadi na meno maloletej W. matka a oznámi názov peňažného účtu a číslo účtu otcovi v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva, ktorý účet Okresný súd Trenčín zároveň vinkuluje na výber peňazí v spojení len so súhlasom súdu. Styk otca s maloletou W. neupravil. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka návrhom doručeným súdu prvej inštancie žiadala o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej W.. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že podľa tvrdenia navrhovateľky bolo manželstvo usporiadané asi 5 rokov. Príčinu rozvratu manželstva videla navrhovateľka v rozdielnych názoroch na výchovu detí a spoločný život. Manžel navrhovateľky príčinu rozvratu manželstva videl v rozdielnosti názorov na výchovu detí a spoločný intímny život. Manželstvo však nevidel tak vážne rozvrátené, že by nemohlo dôjsť k obnove manželského spoluzitia. V danej veci mal súd na základe výsluchu účastníkov konania za to, že trvalé a pevné spoločenstvo založené dobrovoľným rozhodnutím muža a ženy - navzájom poznajúcich svoje charakterové vlastnosti, vzájomné návyky a predstavy o spoluzití, bolo účastníkmi narušené. Manželia už nežijú v spoločnej domácnosti od septembra 2015, kedy navrhovateľka na žiadosť manžela navrhovateľky spoločnú domácnosť opustila. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 30P/243/2014-49 zo dňa 21.09.2015 boli upravené rodičovské práva a povinnosti k maloletej W.. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 18, § 19 ods. 1, § 23 ods. 1, 2 a 3, § 24 ods. 1 a 2,

§ 25 ods. 1 a 2, § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine; Z vykonaného dokazovania v predmetnej veci, predovšetkým z výsluchu účastníkov, mal súd za preukázané, že boli splnené hmotnoprávne podmienky stanovené pre rozvod manželstva citovanými zákonnými ustanoveniami. Na kvalitu manželstva pôsobia predovšetkým sami jedinci, ktorí ho uzatvárali. V manželstve účastníkov nastal rozvrat, ktorý možno charakterizovať ako hlboký a trvalý. Vzťahy medzi nimi sú vážne narušené tak, že ich manželstvo si už neplní žiadnu zo svojich funkcií, na ktoré bolo určené. Účastníci majú zjavne rozdielne povahy a tiež názory na manželský život - plnenie úloh manželstva, spoločné záujmy. Od septembra 2015 títo už ani nežijú v spoločnej domácnosti. Intímne spolu nežijú od konca roka 2016. Manželstvo účastníkov konania je teda iba formálne pretrvávajúcim zväzkom muža a ženy zo strany navrhovateľky bez vzájomnej citovej náklonnosti a porozumenia. Vzhľadom na postoj navrhovateľky nie je ani predpoklad obnovenia manželského spolužitia, keďže nikoho nie je možné nútiť, aby zotrval v disfunkčnom manželstve. Preto i napriek veľkej snahe manžela navrhovateľky o záchranu manželstva súd manželstvo účastníkov rozviedol. Medzi správaním účastníkov v manželskom spolužití a rozvratom ich manželstva súd videl príčinnú súvislosť, a preto návrhu vyhovel a manželstvo účastníkov, neplniace si svoje spoločenské poslanie, rozviedol. Predovšetkým manželia majú povinnosť vytvárať zdravé rodinné prostredie, tak dôležité pre celkový vývoj a výchovu detí. Ak to nedokážu, je pre deti pochádzajúce z takéhoto zväzku vhodnejšie vyrastať v prostredí bez negatívnych javov a konfliktov, aj keď iba s jedným z rodičov. Navrhovateľka je zamestnaná ako asistentka výkonného riaditeľa v obchodnej spoločnosti MSM V., s.r.o. so sídlom F. nad M., kde dosahuje priemerný mesačný príjem vo výške 780,28 eur netto. Poberá rodinné prídavky na dve deti. Má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k dcére K., nar. XX.XX.XXXX, ktorá je študentkou vysokej školy E. L. v C.. Otec dieťaťa T. R. na jej výživu platí 125,- eur mesačne. V škole sa uhrádza školné 2.000,- eur ročne. Navrhovateľka s deťmi žije v 2-izbovom nájomnom byte, kde za náklady na bývanie hradí 260,- eur mesačne. V byte s ňou a dcérami žije aj jej matka. Manžel navrhovateľky je zamestnaný ako výrobnotechnický riaditeľ v obchodnej spoločnosti D. -M., a.s. F. nad M. s priemerným mesačným príjmom vo výške 2.673,40 eur netto. Býva v 3-izbovom byte, ktorý má vo výlučnom vlastníctve, a kde uhrádza náklady na bývanie vo výške cca 220,- eur mesačne. Inú vyživovaciu povinnosť nemá. Tvrdil, že je ochotný prispievať na výživu maloletej W. sumou 200,- eur mesačne s tým, že sa nebude realizovať tvorba úspor a naďalej bude prispievať maloletej W. na ním založený účet na jeho meno sumou 50,- eur mesačne, nakoľko chce mať peniaze, ktoré chce dať dcére, pod kontrolou. S týmto nesúhlasila navrhovateľka, ktorá poukazovala na to, že svoj návrh v časti určenia výživného považuje za absolútne dôvodný. Skutočnosť, že otec uviedol, že chce robiť tvorbu úspor na svojom účte, svedčí len o tom, že sa nejedná o skutočnú tvorbu úspor dieťaťa. V možnostiach a schopnostiach otca je prispievať na výživu maloletej W. sumou, ktorú navrhuje, a ktorá zodpovedá odôvodneným potrebám maloletej so zachovaním jej doterajšej životnej úrovne. Maloletá W. má t.č. 8 rokov, je žiačkou 2. ročníka ZŠ. Nosí okuliare. S otcom majú vzájomne dobré vzťahy. Kolízna opatrovníčka v prípade rozvodu doporučila na čas po rozvode zveriť maloleté dieťa matke a výživné určiť na maloletú W. tak, ako navrhuje matka. Ohľadne úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej W., súd rozhodol tak, že túto za súhlasu otca ako aj kolízneho opatrovníka zveril do osobnej starostlivosti matky, s tým, že zastupovať a spravovať jej majetok budú obaja rodičia. Pokiaľ ide o určovanie vyživovacej povinnosti súd prihliadal na vek dieťaťa, jeho odôvodnené potreby, so zohľadnením zdravotných problémov, možností, schopností a majetkových pomerov otca, a určil výživné na maloletú W. sumou 300,- eur mesačne, z toho sumu 250,- eur mesačne na bežné výživné a sumu 50,- eur mesačne na tvorbu úspor za použitia § 63 ods. 3 Zákona o rodine. V prípade tejto veci navrhovateľka nežiadala styk otca s maloletým dieťaťom upraviť, s čím otec súhlasil.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie manžel navrhovateľky. Mal za to, že súd nedostatočne vyhodnotil príčiny a skutočnosti, ktoré viedli navrhovateľku k podaniu návrhu na rozvod manželstva. Uviedol, že sa jedná v skutočnosti o manželskú krízu, ktorú navrhol za aktívnej účasti odbornej pomoci psychológa. Uviedol, že takto absolvovali 3 - 4 takéto pohovory, ktoré však boli zamerané na vzájomnú komunikáciu ohľadne starostlivosti o ich spoločnú dcéru, pričom vzťahovému problému sa venovali iba minimálne, ale napriek tomu došlo podľa manžela navrhovateľky k značnému pozitívnemu posunu, keď posledné mesiace trávili spolu približne 99 % víkendov na spoločných výletoch. Navrhoval, aby sa na základe rozhodnutia súdu absolvovali sedenia za účasti odborníka, pričom manžel navrhovateľky bol presvedčený, že išlo o spôsob, akým sa dá ich manželstvo s navrhovateľkou zachrániť. Ďalej bol toho názoru, že rozhodnutie o výške výživného nezodpovedá skutočným potrebám 8- ročného dieťaťa. Výživné má slúžiť na uspokojenie životných problémov maloletého dieťaťa a nie zlepšenie finančnej situácie jedného z partnerov. Navrhovateľka priznala, že otec staršej dcéry K. jej neplatí súdom stanovené výživné. Manžel navrhovateľky ďalej uviedol, že dcéra u neho trávi približne

90 % všetkých víkendov, pričom minimálne raz za týždeň ju vyzdvihne zo školy a prespí u neho, pričom bola u neho aj celý pracovný týždeň. Doplnil, že trávia spolu dovolenky. Dcére financoval všetky nákupy a potreby v čase od 9/2015 do 10/2016. Výživné platí dobrovoľne od 09/2015 vo výške 200,- eur mesačne. V banke zriadil ešte v roku 2014 pre dcéru sporiaci účet, kde posielala mesačne sumu 50,- eur a v súčasnosti sa na ňom nachádza 1644,65 eur. Výška výživného bola vypočítaná z priemeru za posledné tri mesiace vo výške 2600,- eur. Táto čiastka je podľa manžela navrhovateľky skreslená, a to mimoriadnou koncoročnou odmenou. Skutočný a reálny príjem predstavuje čiastku 1550,- eur, ako je uvedené v dokladoch v spise. Manžel navrhovateľky navrhoval v prípade rozvodu určiť výšku výživného na súčasných 200,- eur mesačne s tým, že dcére bude nad rámec určeného výživného financovať všetky jej potreby aj naďalej tak ako je tomu v súčasnosti.

3. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu manžela navrhovateľky uviedla, že v rámci dokazovania nebolo medzi účastníkmi sporné, že od septembra 2015 doposiaľ manželia spoločne nežijú v jednej domácnosti, nehospodária spoločne ani sa intímne nestýkajú. Predmetné skutočnosti boli podľa navrhovateľky hlavnými a dlhodobými znakmi rozvráteného manželského zväzku účastníkov. Poukázala na to, že manželia absolvovali v minulosti aj 3-mesačné odborné poradenstvo u Dr. S., ktoré viedlo k zlepšeniu komunikácie rodičov ohľadom mal. W., avšak nevedlo k zlepšeniu manželského vzťahu. Závery Dr. S. v danom smere boli jednoznačné, t.j. že zo strany navrhovateľky nie je obnovenie manželského spolužitia žiaduce ani možné. Bola toho názoru, že nemôže byť nikým nútená v manželstve, ktoré dlhodobo vykazuje znaky disfunkčného vzťahu, čo však manžel navrhovateľky odmieta akceptovať. Akákoľvek ďalšie odborné konzultácie by podľa navrhovateľky nepriniesli iný výsledok, boli by len duplicitným úkonom v danom smere, nakoľko navrhovateľka nechce zotrvať v predmetnom manželstve. Ak manžel navrhovateľky uvádza v odvolaní, že spoločne s mal. dcérou trávia víkendy alebo dovolenku, navrhovateľka k tomuto uviedla, že uvedené konanie zo strany matky je len z dôvodov a záujmov mal. W., aby táto čo najmenej pociťovala trvalé odlúčenie rodičov, resp. ich rozvod. Navrhovateľka sa ako matka snaží pristupovať k záujmom a potrebám mal. W., čo možno najcitlivejšie ako sa dá, aby mal. W. pociťovala prítomnosť oboch rodičov počas víkendov. Trávený spoločný čas neslúžil ani neslúži na obnovovanie manželského vzťahu, ale v plnej miere je podriadený potrebám spoločného mal. dieťaťa účastníkov konania. Nakoľko odvolateľ uviedol v úvode svojho odvolania, že sa odvoláva voči napadnutému rozsudku v celom jeho rozsahu, navrhovateľka mala za to, že aj proti výroku II. a III. rozsudku. Odvolanie manžela navrhovateľky voči zvereniu mal. W. do osobnej starostlivosti matky a ohľadom zastupovania a spravovania majetku maloletej, sa javí podľa navrhovateľky ako „ad absurdum“, nakoľko sám manžel navrhovateľky na pojednávaní konanom dňa 15.01.2019 do zápisnice, str. 3 uviedol, že v prípade rozvodu by súhlasil so zverením dcéry matke s tým, že ju budú zastupovať a spravovať jej majetok obaja. Odvolanie otca dieťaťa proti výživnému považuje za neopodstatnené, nakoľko rozhodnutie súdu o výške výživného zodpovedá jednak potrebám a záujmom mal. W. ako aj majetkovým a zárobkovým možnostiam jej otca. Otec dieťaťa mylne vo svojom odvolaní uvádza ničím nepodložené tvrdenia o tzv. sanovaní finančnej situácie navrhovateľky, resp. jej staršej dcéry K.. Otec dieťaťa sám na pojednávaní pred súdom prvej inštancie deklaroval, že prispieva matke na výživu mal. dieťaťa nad rámec stanoveného výživného v sume 200,-eur dobrovoľne a taktiež deklaroval, že spori maloletej sumu 50,-eur mesačne, a to aj za situácie, že s maloletou trávievajú víkendy. Poukazovala na to, že otec dieťaťa nerieši bežné denné a sezónne potreby maloletej, nakoľko toto je v plnej rézii matky dieťaťa, t.j. napr. nákup oblečenia, obuvi, stravy, školských a osobných potrieb a pod. Počas bežného pracovného týždňa dieťaťa. Otec sa v danom smere odvoláva na tvrdenie, že pozná potreby maloletej, nakoľko ich na prelome rokov 2015/2016 financoval. V tomto smere navrhovateľka uviedla, že dieťa je o tri roky staršie, t.j. jeho potreby a záujmy sa rozšírili, s čím sa pochopiteľne zvýšili aj náklady spojené napr. nástup povinnej školskej dochádzky a pod.. Navyše matka dieťaťa na pojednávaní deklarovala bežné potreby dieťaťa, ktoré plne zodpovedajú súdom stanovenému výživnému. Poukazuje na skutočnosť, že podľa priemerného mesačného čistého príjmu otca dieťaťa v sume 2.673,40-eur, tvorí 20% z tejto sumy suma -534,68,-eur a 30% z tejto sumy tvorí suma - 802,02 eur s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp.zn. 10CoP/15/2016 zo dňa 30.06.2016. Súdom určená výška výživného v sume 300,- eur mesačne je hlboko pod vyššie uvedenou spodnou hranicou 20 % z čistého príjmu otca dieťaťa v sume 534,68,-eur. Ak otec deklaroval v odvolaní, že maloletej spori mesačne sumu 50,-eur, tak navrhovateľka bola toho názoru, že rozsudok v danom smere len odzrkadľuje vôľu otca v tvorbe úspor maloletej. Na pojednávaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané listinnými dôkazmi (t.j. výpisy z bankových účtov otca dieťaťa), že otec v skutočnosti nespori na účet maloletej, ale len prevádza mesačne sumu 50,-eur zo svojho jedného bankového účtu na iný svoj bankový účet, pričom oba účty sú na meno

otca dieťaťa. Z vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov, žiadala odvolací súd, aby podané odvolanie zamietol a rozsudok potvrdil ako vecne správny.

4. Manžel navrhovateľky v písomnej replike k vyjadreniu navrhovateľky uviedol, že v rámci dokazovania bolo nesporne preukázané, že manželia spolu trávili víkendy, žili počas nich v spoločnej domácnosti a intímne sa stýkali až do konca októbra 2016. Dôvodom na skončenie tohto stavu bola podľa manžela navrhovateľky písomná požiadavka zo strany navrhovateľky na stanovenie výživného vo výške 300,- eur/mesiac. Manžel navrhovateľky uviedol, že absolvovali odborné poradenstvo u Mgr. S., no toto bolo z oboch strán dobrovoľné, pričom podľa Mgr. S. sa z týchto sedení nevyhotovoval žiadny písomný ani iný záznam. Manžel navrhovateľky nemal vedomosť o tom, na základe akej správy je postavené tvrdenie právnej zástupkyne o záveroch sedení u Mgr. S.. Manžel navrhovateľky súhlasí s tým, že v prípade rozvodu manželstva bude dcéra zverená do starostlivosti matky s tým, že ju budú zastupovať a spravovať jej majetok obaja. Ďalej bol toho názoru, že navrhovateľke ide a priori o získanie čo najvyššej čiastky výživného, a to bez ohľadu na skutočnosť, že pravidelne posiela čiastku 200,- eur mesačne, čo je o 50,- eur viac ako je stanovená súdom výška výživného. Pravidelne sporí dcére 50,- eur, pričom jej aj naďalej financuje denné a sezónne potreby, a to v uvádzanej hodnote vo výške 160-170 eur. Zopakoval, že suma jeho priemerného mesačného príjmu vo výške 2600,- eur v čistom bola skreslená mimoriadnou koncoročnou odmenou. Navrhuje v prípade rozvodu určiť výšku výživného na súčasných 200,- eur mesačne s tým, že dcére bude nad rámec určeného výživného financovať všetky jej potreby aj naďalej tak ako je tomu v súčasnosti. Manžel navrhovateľky sa domnieva, že existuje cesta na záchranu manželstva, hlavne s ohľadom na ich spoločnú dcéru. V súlade s tým navrhuje, aby súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, prehodnotil možnosť odbornej pomoci/poradenstva a zvážil všetky dopady rozvodu na maloletú dcéru, ako aj možnosti záchranu manželstva.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 65, § 66 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť z nasledovných dôvodov:

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, ktorým rozviedol manželstvo účastníkov, na tom právnom názore, že manželstvo účastníkov je vážne a trvalo rozvrátené. Súdom mal za preukázané, že manželstvo účastníkov už dlhší čas nespĺňa spoločenskú funkciu, nakoľko manželia dlhodobo spolu nežijú (od septembra 2015), intímne sa nestýkajú, nehospodária spolu. Súdom prvej inštancie dospel k záveru, že manželstvo účastníkov je iba formálne pretrvávajúcim zväzkom muža a ženy a zo strany navrhovateľky bez vzájomnej citovej náklonnosti a porozumenia, pričom nie je ani predpoklad obnovenia manželského spolužitia. Maloletú W. M., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „maloletá“) za súhlasu účastníkov konania zveril do osobnej starostlivosti navrhovateľky. Vyživovaciu povinnosť manžela navrhovateľky k maloletej určil na sumu 300,- eur mesačne, z toho 250,- eur na bežné výživné a sumu 50,- eur na tvorbu úspor s prihliadnutím na vek dieťaťa, odôvodnené potreby a možnosti, schopností a majetkových pomerov manžela navrhovateľky.

7. Odvolací súd sa s týmto právnym záverom súdu prvej inštancie stotožňuje. Súdom prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav vecí a správne vec aj právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu v zmysle § 387 ods. 2 CSP. K odvolacím námietkam manžela navrhovateľky uvádza nasledovné:

8. Podľa § 23 ods. 1 Zákona o rodine súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia.

9. Podľa § 23 ods. 2 veta prvá Zákona o rodine súd zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi, a pri rozhodovaní o rozvode na ne prihliada.

10. Manžel navrhovateľky namietal nedostatky v skutkových zisteniach súdu, ktorý podľa neho nedostatočne vyhodnotil príčiny a skutočnosti, ktoré viedli navrhovateľku k podaniu návrhu na rozvod manželstva. Poukazoval na zlepšenie vzťahov v dôsledku účasti na odbornej pomoci psychológa, ktorá však bola zameraná na ich vzájomnú komunikáciu ohľadne starostlivosti o ich spoločnú dcéru.

11. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dostatočne zistil skutkový stav veci, keď dospel k záveru, že manželstvo účastníkov je vážne narušené a trvalo rozvrátené tak, ako to vyplýva zo zákonného ustanovenia § 23 ods. 1 Zákona o rodine. Pre zásadné stanovisko navrhovateľky k rozvodu nie je ani predpoklad na jeho obnovenie. Aj odvolací súd môže len konštatovať, že spolužitie účastníkov je dlhšiu dobu rozvrátené, rozvrat v manželstve nie je len prechodný, ide o trvalý a hlboký rozvrat, účastníci spolu nežijú od septembra 2015, kedy navrhovateľka odišla zo spoločnej domácnosti. Od tejto doby účastníci spolu nehospodária. Intímne sa nestýkajú od konca roka 2016. Výsledky vykonaného dokazovania opodstatňujú prijatie záveru o tom, že manželstvo účastníkov konania neplní svoje základné spoločenské funkcie a v súčasnosti je iba formálnym zväzkom, v ktorom narušené vzťahy už nie je možné reparovať, pričom ani zlepšené vzťahy v komunikácii manželov ohľadne ich spoločného dieťa, na tomto závere nič nezmenia.

12. V zmysle § 1 ods. 1 Zákona o rodine, je manželstvo zväzok muža a ženy, ktorý vzniká na základe ich dobrovoľného a slobodného rozhodnutia uzavrieť manželstvo po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom; pričom účelom manželstva je vytvoriť harmonické a trvalé životné spoločenstvo, ktoré zabezpečí riadnu výchovu detí. So zreteľom na obsah uvedeného ustanovenia je zrejmé, že pokiaľ uzavretie manželstva je prejavom dobrovoľného a slobodného rozhodnutia manželov a to s vedomím utvorenia rodiny vyznačujúcej sa jednak atribútom trvalosti založeného spoločenstva a na druhej strane i jeho harmonického fungovania; potom uvedené aspekty by mali v manželstve pretrvávať po celý čas jeho existencie. Pokiaľ u existujúceho manželstva vývoj vzťahov medzi členmi tohto partnerského zväzku spôsobí, že pôvodný účel, pre ktorý bolo manželstvo uzavreté, sa vytratil a dôvody pre dobrovoľné a slobodné zotrvávanie v manželskom zväzku pominuli, neexistuje rozumný dôvod takýto formálny vzťah zachovávať. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania niet pochyb o tom, že došlo k citovému ochladnutiu navrhovateľky k svojmu manželovi, pričom navrhovateľka je pevne rozhodnutá nezotrvať viac v tomto manželstve a na tomto závere nemôže nič zmeniť ani tá skutočnosť, že manžel navrhovateľky má navrhovateľku stále rád a domnieva sa, že existuje cesta na záchranu ich manželstva s ohľadom aj na ich spoločnú maloletú dcéru.

13. Manžel navrhovateľky súdu navrhoval, aby tento uložil manželom povinnosť absolvovať sedenia s odborníkom, nakoľko bol presvedčený, že ide o spôsob, akým sa dá manželstvo účastníkov zachrániť. Odvolací súd uvádza, že i keď zákon výslovne v ustanovení § 96 CMP ukladá súdu povinnosť usilovať o zmiernenie manželov, možnosti súdu, pokiaľ ide o odstraňovanie príčin rozvratu manželstva, sú obmedzené a aktivita vyvíjaná zo strany súdu závisí od okolností každého prípadu. Takto v zmysle ods. 1 uvedeného ustanovenia súd vedie manželov k odstráneniu príčin rozvratu a usiluje sa o ich zmiernenie, odsek 2 mu dáva aj možnosť, ak je to účelné a umožňujú to okolnosti prejednávanej veci, aby účastníkov vyzval pokúsiť sa o zmierne riešenie mediáciou. Nie je však vylúčené, aby súd od snahy o odstránenie príčin rozvratu manželstva upustil, keď mu je zrejmé, že príčiny rozvratu manželstva sú natoľko závažné, že nie je možné manželov uzmierniť. Ako je uvedené vyššie, nakoľko súd dospel k záveru, že manželstvo účastníkov je trvalo rozvrátené a nie je možné obnovenie manželského spolužitia, a teda zo zistených skutkových okolností vyplývalo, že nie je možné zachrániť manželský zväzok, nebolo účelné aj vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci pristúpiť k postupu podľa § 96 ods. 2 CMP, t. j. vyzvať účastníkov, aby sa pokúsili o zmierne riešenie mediáciou. Navyše ako vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 15. januára 2019, súd prvej inštancie sa podľa § 96 ods. 1 CMP bezvýsledne pokúsil o zmier účastníkov.

14. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k správne záveru, keď manželstvo účastníkov rozviedol.

15. Pokiaľ ide o namietaný rozsah určenej vyživovacej povinnosti k maloletej, odvolací súd poukazuje na ustanovenia § 62 ods. 2 a ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine zakotvujúce povinnosť rodičov prispievať na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, pričom pri určení rozsahu ich vyživovacej povinnosti súd prihliada k odôvodneným potrebám oprávneného, ako aj k schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného.

16. Vychádzajúc z týchto ustanovení sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, keď tento správne vyhodnotil, že je v schopnostiach a možnostiach manžela navrhovateľky, otca maloletej ako povinnej osoby prispievať na výživu maloletej sumou 300,- eur mesačne, z toho 250,- eur

na bežné výživné a sumu 50,- eur na tvorbu úspor, a to s prihliadnutím na vek dieťaťa, odôvodnené potreby a možnosti, schopností a majetkové pomery manžela navrhovateľky. Podľa tvrdenia manžela navrhovateľky, tento sám dobrovoľne prispieval na výživu maloletej od 09/2015 sumou vo výške 200,- eur mesačne, t. j. viac ako mu bola súdom určená výška výživného (rozsudkom 34P/101/2016-34 zo dňa 16. novembra 2016 vo výške 150,- eur mesačne) pričom pre dcéru zriadil aj sporiaci účet, na ktorý posielal mesačne sumu 50,- eur. Súdom prvej inštancie určené výživné preto zodpovedná výške dobrovoľne plateného výživného a navýšenie o 50,- eur, resp. oproti určenému výživnému rozsudkom 34P/101/2016-34 zo dňa 16. novembra 2016 o 100,- eur, podľa názoru odvolacieho súdu len reflektuje zmenu pomerov, ku ktorej nepochybne od 09/2015 došlo v súvislosti s narastajúcimi výdavkami maloletej vzhľadom na jej narastajúci vek.

17. Manžel navrhovateľky ďalej namietal, že suma jeho priemerného mesačného príjmu vo výške 2600,- eur, z ktorej súd prvej inštancie pri určení výživného vychádzal, bola skreslená, nakoľko táto bola ovplyvnená mimoriadnou koncoročnou odmenou. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti, podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné vychádzať len z čistého mesačného príjmu povinnej osoby, keďže príjem a majetkové pomery, či životná úroveň povinného, na ktorej má dieťa právo participovať je ovplyvnená aj inými, či už pravidelnými alebo nepravidelnými príjmami alebo majetkovými prírastkami povinného. Preto súd prvej inštancie správne pri určení vyživovacej povinnosti k maloletej vychádzal z priemerného mesačného príjmu manžela navrhovateľky, a teda aj prípadne zarátanej koncoročnej odmeny povinného, keď takáto odmena nepochybne tiež participuje na životnej úrovni manžela navrhovateľky.

18. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 52 CMP v spojení s § 396 ods. 1 a 2 CSP tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania. V mimosporových konaniach platí zásada, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ktoré si v konaní platil (§ 49 CMP). Každý z účastníkov si teda sám znáša trovy, ktoré v konaní platil.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).